

mente oprettet mellem f.eks. samlevende søskende ikke er omfattet af bestemmelsen. I denne situation vil det navnlig bero på forudsætningslæren, jf. herved lovforslagets § 77, stk. 1, nr. 2, om testamentet må anses for anfægteligt.

For at undgå eventuelle bevismæssige problemer stilles der ikke i bestemmelsen krav til samlivsophævelsens varighed, for at testamentet kan anses som bortfaldet. Det er dog en forudsætning for testamentets bortfald, at samlivsophævelsen ikke blot må anses som udtryk for en forbigående uoverensstemmelse, men fra i hvert fald én af parternes side må anses som udtryk for et seriøst ønske om, at samlivet skal være ophørt. I tvivlstilfælde må dette bero på en konkret vurdering, som må foretages af domstolene.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 12.2.6. og 12.3.

Til § 68

Bestemmelsen omhandler uigenkaldelighedserklæringer og viderefører den gældende arvelovs § 67 med enkelte sproglige moderniseringer.

Af *stk. 1* fremgår det, at en arvelader kan forpligte sig til ikke at oprette eller tilbagekalde testamente.

En erklæring om uigenkaldelig skal efter *stk. 2* af gives i testamentsform. Hvis arveladeren er umyndig, kræves værgens og statsforvaltningens samtykke til dispositionen. Der skal således indhentes samtykke fra værgen og statsforvaltningen, hvis arveladeren er mindrerårig, jf. værgemålslovens § 1, eller hvis arveladeren er under værgemål med fratagelse af den retlige handleevne, jf. værgemålslovens § 6, stk. 2.

Til kapitel 12

Kapitlet indeholder regler om testamenteres ugyldighed og anfægtelse.

Til § 69

Bestemmelsen, der viderefører den gældende arvelovs § 50, indebærer, at et testamente er ugyldigt, hvis testator på tidspunktet for oprettelsen ikke opfyldte alderskravene i lovforslagets § 62, stk. 1, dvs. kravene om, at testator på oprettelsestidspunktet skal være fyldt 18 år eller have indgået ægteskab. For så vidt angår testationer over genstande omfattet af værgemålslovens § 42, dvs. midler som umyndige selv kan råde over efter værgemålsreglerne, er alderskravet dog kun 15 år, jf. lovforslagets § 62, stk. 2.

Bestemmelsen indebærer endvidere, at testamentet er ugyldigt, hvis formkravene til oprettelse af et notar-testamente, et vidnetestamente eller en testamentarisk bestemmelse om fordeling af sædvanligt indbo ikke er opfyldt, jf. lovforslagets §§ 63, stk. 1, 64, stk. 1, 2 og

5, og § 66. I modsætning til den gældende arvelovs § 50 nævnes nødtestamenter ikke i bestemmelsen, idet lovforslagets § 65 om oprettelse af nødtestamente indebærer, at formkravene hertil ophæves.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 13.2. og 13.3.

Til § 70

Bestemmelsen fastlægger virkningen af notarens attestation på testamentet og viderefører den gældende arvelov § 56 med enkelte sproglige ændringer.

Efter bestemmelsen er det et klart udgangspunkt, at notarens attestation på testamentet skal lægges til grund for bedømmelsen af dets gyldighed, medmindre "særlige omstændigheder giver grund til at betvivle påtegningens rigtighed".

Den, der gør indsigelse mod testamentet, har bevisbyrden for, at det, attestationen omfatter, ikke svarer til begivenhedsforløbet og de faktiske forhold. Kan et sådant bevis ikke føres, må testamentet opretholdes.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 13.2.1. og 13.3.

Til § 71

Bestemmelsen indeholder bevisregler for vidnetestamenter og skal læses i sammenhæng med lovforslagets § 64.

Stk. 1 indebærer, at den, der vil påberåbe sig et vidnetestamente skal godtgøre, at testamentet er gyldigt oprettet, hvis der rejses indsigelse mod testamentet. Kan der ikke føres det fornødne bevis herfor, kan testamentet ikke lægges til grund for skiftet. Det er således den, der er begunstiget i et vidnetestamente, der har bevisbyrden for testamentets formelle og reelle rigtighed, herunder for testators habilitet. Bestemmelsen svarer stort set til den gældende arvelovs § 57, stk.

Det følger af *stk. 2*, at testamentsvidnernes påtegning på et vidnetestamente om de forhold, der er nævnt i § 64, stk. 1, skal anses som bevis herfor, medmindre særlige omstændigheder giver grund til at betvivle påtegningens rigtighed. Som det er tilfældet efter gældende ret, tillægges der ikke testamentsvidners påtegning om testators evne til at handle fornuftmæssigt den samme virkning som notarens påtegning herom efter lovforslagets § 70.

Der henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 13.2.1. og 13.3.

Til § 72

Den foreslåede bestemmelse indeholder bevisregler for nødtestamenter og skal læses i sammenhæng med lovforslagets § 65.